Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12. Den 15de Marts 1895. 44de Aargang.

Tale af Ældste Abraham H. Cannon,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 6te Januar 1894.

Det er mig paalagt at tale til Eder i Eftermiddag, og jeg ønsker, at jeg maa være fyldt med Herrens Aand i Udførelsen af denne Pligt. Jeg føler, at uden den Helligaands Bistand ville mine Ord ikke være til nogen Gavn for mig selv eller de Forsamlede.

En Herre spurgte mig, lige før jeg kom til Forsamling i Eftermiddag, hvad Hensigten var med den smukke Bygning, som kaldes Templet, og som staar paa den østre Side af dette Kvarter. Han formodede, at den benyttedes til Afholdelse af offenlige Forsamlinger; og skjøndt han beundrede Bygningens ydre Udseende, drog jeg dog den Slutning fra hans Bemærkninger, at han mente, det var en unyttig Anvendelse af Midler, at opføre en saadan Bygning i det specielle Øjemed, hvori den er bygget. Jeg forsøgte at forklare ham nogle af de Grunde, hvorfor vi byggede Templet, og hvorfor saa mange Penge vare anvendte til at smykke dets Udseende. Vi følte, at der ikke fandtes noget Offer, som arme Dødelige kunde give Herren, der var for smukt eller for godt; og et Hus kunde ikke prydes og forskjønnes for meget, naar man ventede, at hellige Væsner skulde komme i det, og naar maaske Herren selv vilde nedlade sig til at komme der i sin bestemte Tid. Af denne Grund, saa vel som af mange andre, forskaffede vi os de bedste Haandværkere, Mekanikere og Kunstnere for at arbejde baade indvendig og udvendig ved Opførelsen og Fuldbyrdelsen af denne Bygning og for at gjøre den smuk og herlig. De, som have læst Bibelen, ville erindre, hvor mange Penge og Midler og hvor meget Arbejde der blev ofret paa Opførelsen af den vise Kong Salomons Tempel, hvis Skjonhed, saaledes som den er beskrevet af Menneskers ufuldkomne Sprog, endnu er Gjenstand for Forundring. Vi, der tro paa Mormons Bog, ere ogsaa underrettede om det Arbejde, som Guds Folk, der i Fortiden boede paa dette Fastland Syd for os, og som senere besad visse Dele af dette nordlige Fastland, udførte ved at

opføre Templer til Guds Navns Ære. Disse Bygninger forekomme os i højeste Grad som de allerhelligste Steder. De ere de Helligdomme, hvor vi fremlægge vort Kjærlighedsoffer til Gud og vore Medmennesker og i Særdeleshed til dem af vor Slægt, som ere døde foruden Kundskab om Sandheden, og hvis Salighed for en stor Del beror paa det Arbejde, der bliver udført for dem af deres Børn her i Kjødet. Vi have bygget Templer i den Hensigt at gjenløse vore Afdøde, for at udføre for dem de hellige Ordinanser, der i Følge Skriften ere nødvendige til deres Frelse; thi vi tro, at det Evangelium, som Herren har aabenbaret i disse Dage, og som er det evige Evangelium, indeholder Love, der maa efterfølges, for at man kan opnaa en celestial Herlighed.

Vi tro, at Herren har oprettet en vis Orden i sin Kirke, der maa overholdes af hans Børn, hvis de skulle forvente at erholde de Herligheder, som ere omtalte i Skriften, og som næsten alle Mennesker eftertragte. Vi tro ligeledes, at der kun er eet Evangelium, som er skikket til at sikre Menneske den højeste Herlighed. Vi tro paa een Herre, een Tro, een Daab, skjøndt vi ogsaa tro, at der er „mange Guder og mange Herrer", som Apostelen siger i 1 Kor. 8, 5, og at Troen virker paa forskjellige Maader til Menneskenes Børns Gavn. Den virker paa forskjellige Maader saaledes, at En gives Visdommens Gave, en Anden Gaven til at helbrede, en Anden Tungemaalsgaven, og til Andre gives der forskjellige Gaver, efter hvad Gud anser gavnligt for dem. Vi tro, at der er kun een Daab, som er antagelig for Gud; og alligevel sige vi, at der en Daab med Ild saavelsom med Vand, hvilken Daab er lige saa væsenlig til Menneskeslægtens Frelse som Vanddaaben. Dog indbefattes denne vor Tro i denne ene Fremstilling af Paulus: „Een Herre, een Tro, een Daab".

Det Evangelium, som vi have annammet, lærer os, at alle Mennesker ere Guds Børn; at de ere bestemte til at arve Salighed, med Undtagelse af et meget begrænset Antal Sjæle, som udtrykkelig nægte at modtage Frelse, som forkaste og stride mod Lyset, efter at de have annammet det, og som forspilde Naadens Dag og stille sig udenfor Jesu Kristi Forsonings Rækkevidde. Men naar der siges, at alle Mennesker skulle frelses, da betyder det ikke, at alle Mennesker skulle modtage lige stor Herlighed og Ophøjelse i Guds Nærværelse. Nej; vi tro, at „i vor Faders Hus ere mange Boliger" — mange Grader af Herlighed, afpasset eftersom enhver Mand og enhver Kvinde har gjort sig fortjent dertil, hvormed Enhver vil blive belønnet i Følge deres Hjertes Tanker og Gjerninger, som de have udført her i Kjødet. For at kunne opnaa den højeste Grad af Herlighed er det nødvendigt, at Mænd og Kvinder skulle besidde en levende Tro, ikke en Tro, som Apostelen Jakob beskriver, uden Gjerninger, og som selvfolgelig vilde være død. Jeg tror, at det i visse Henseender er en fordærvelig Lærdom, som læres af de Kristne i Verden i vor Tid, at Tro paa den Herre Jesus Kristus, uden Hensyn til Gjerninger eller Lydighed til Guds Bud, er tilstrækkelig. Jeg siger, at den er fordærvelig, fordi den altfor ofte opretholder Menneskene i deres Synder; thi den Tanke er raadende paa mange Steder, at en Person, som med Læberne bekjender Kristus paa Dødssengen, kan — naar hans Aand forlader dette dødelige Tabernakel, hvilket den formedelst dens Synder er bleven nødt til at forlade — sendes lige ind i Guds og de

hellige Væsners Nærværelse; at han, skjøndt han er dødsdømt til at hænge mellem Himmel og Jord, naar han dør kan forenes med Gud og de Hellige, der ere døde som Martyrer for Sandhedens Sag. Derfor siger jeg, at denne Læresætning, som Menneskene lære, indeholder megen Vranglære. Den er ikke af Gud. Menneskene kunne forsøge paa at anvende Skriften for at understøtte den, men det vil ikke være til nogen Gavn. Sandt nok, Kristus befalede sine Disciple at gaa ud at prædike Evangeliet i den ganske Verden, og de, som troede, skulde blive frelste; og der er mange Skriftsteder, der sige, at Tro paa den Herre Jesus Kristus skal frelse Menneskene. Dette Princip er naturligvis væsentlig til Menneskeslægtens Frelse. Troen er nødvendig for at opnaa Ophøjelse; thi det er i Virkeligheden det første Princip i det evige Evangelium. Men den, der besidder Tro foruden Gjerninger, lignes af Kristus ved en Mand, der byggede sit Hus paa Sand, og da Vind, Skylregn og Vandløbene kom, omstyrtedes Huset, fordi det ikke var bygget paa en sikker Grund. Men den Mand, som gav Agt paa, hvad han sagde, og som gjorde de Gjerninger, Jesus befalede, blev lignet ved en forstandig Mand, der byggede sit Hus paa en Klippe, og trods Stormen og Vandløbene, der truede, bestod det, fordi dets Grundvold var sikker. Jeg antager, at der er Mange, som oprigtigt tro paa denne Lære, at Tro er Alt, hvad der er nødvendigt til Frelse; og jeg respekterer dem, der ere oprigtige i denne deres Bekjendelse; men jeg tror, der er mange religiøse Gejstlige, som forstaa, at denne Lære er urigtig, og at den er ufuldstændig til Menneskenes Frelse. Saadanne behøve at omvende sig; de kunne trænge til at vende sig til Herren og tjene ham og ikke alene derved gjøre vel mod sig selv, men være et Middel til at frelse Andre, som de ere satte til at vejlede.

Naar end Mand plages af en Sygdom, da ønsker han, at Lægen nøjagtigt skal undersøge Sygdommens Beskaffenhed og sige ham den, hvor smerteligt det end kan synes for Lægen at fremstille det sande Forhold, hvad der er nødvendigt, for at han kan befri Manden fra den Sygdom, der besværer ham. Der findes nogle Læger, som ere en Vanære for deres Stand, idet de skuffe deres Patienter ved at indbilde dem, at de straks ville gjenvinde deres Helbred gjennem Naturens almindelige Paavirkning; hvis de skulde sige den rene Sandhed, da vilde de sige, at nogle kraftige Lægemidler vare nødvendige for at frelse deres Liv. Jeg læste om en vis Læge i Østen, der blev tilkaldt af en meget rig Mand for at pleje et af hans beskadigede Lemmer. Han undersøgte ham nøjagtigt. Den rige Mand fortalte Lægen, at hvis han vilde gjøre sig Umage for om mulig at kunne frelse hans Lem og hans Liv, da vilde han give ham en stor Pengesum. Doktorens Kundskab til det menneskelige System gav ham det Indtryk, at hvis han skulde frelse Mandens Liv, da maatte det syge Lem amputeres; men da han tænkte paa de udlovede Penge, skuffede han Patienten ved ikke at aabenbare for ham det sande Forhold, i det Haab, at Manden maaske kunde beholde det beskadigede Lem. Følgen blev, at Koldbrand indfandt sig, og Manden døde efter kort Tids Forløb, hvorimod, hvis Lægen havde brugt Kniven og havde afskaaret det syge Lem, kunde Mandens Liv maaske være blevet frelst.

Paa samme Maade, hvis vore Sjæles Læger vilde bruge Kniven og afskjære

fra Menneskene de falske Lærdomme, Theorier og Dogmer, som de have nedarvet og indsuget, da kunde Sjælen frelses og bevares og blive et nyttigt Redskab i Guds Haand. Men i Stedet derfor tilskynder Pengebegjærlighed, Higen efter Rigdom og Lysten til at prædike for Løn og for Betaling Mange til fremdeles at vedblive med en Fremgangsmaade, der bedrager Menneskene og holder dem i Uvidenhed om Kristi sande Lære, hvilken Mænd og Kvinder maa antage for at kunne opnaa Frelse i Guds Rige. Den kristne Verden vedbliver at dysse Menneskene i Søvn ved at sige: „Tro paa den Herre Jesus Kristus," og Du skal vorde frelst;" og Mennesker, der have gjort sig skyldige i enhver tænkelig Synd, kunne i Følge Menneskenes Lære — læg vel Mærke til ikke i Følge Guds Lære — sikre sig Frelse og Ophøjelse i Guds Nærværelse. Vi ønske ikke at bedrage os selv med denne Tanke. Enhver Sidste-Dages Hellig, som paastaar at have modtaget Jesu Kristi Evangelium, behøver ikke paa nogen Maade at tro, at fordi han er bleven døbt, har modtaget Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave og har modtaget et Vidnesbyrd om Sandheden, at han derfor har sikret sig sin Frelse; thi dersom de stole paa, at en død og uvirksom Tro skal frelse dem, da ville de finde, at de have forfejlet Maalet, og at Tro foruden Gjerninger er død og til ingen Nytte.

Jeg har hørt fortælle en Legende om Ørkenen Sahara. Der er en Gruppe af Træer beliggende paa et af de mest øde Steder i denne tørre Egn. Træernes Rødder modtage Næring fra underjordiske Kilder, og i Skyggen af disse Træer fristes den trætte Rejsende til at sætte sig ned og hvile sig; og medens han saaledes nyder sin Ro, dysses han i Søvn af Løvets Raslen, og han drømmer om Hjemmet og dets Behageligheder; lidt efter lidt mister han Bevidstheden, og hans Aand tager Flugten, efter at hans fysiske Organisme er bleven forgiftet af Træernes Duft og deres Omgivelser. Det ser ud, som om Menneskene befinde sig i denne Stilling. Vi fristes til, formedelst Menneskenes behagelige Theorier, at betale Lidt for vor Religion og saaledes lade os dysse i Søvn og afmale Evighedens Skjønheder i vor Indbildning, indtil vi gradvis vandre bort fra dette Liv og erfare, at vor Søvn har været Dødens Søvn — den evige Død, fordi vi have forsømt den Lejlighed, som Gud gav os til at opnaa Frelse og Ophøjelse.

Det er de Sidste-Dages Helliges Pligt at prædike Guds Søns Evangelium til Menneskene i Verden, at irettesætte dem for deres Synder, at bebrejde dem for deres Ugudelighed, at opmuntre dem i Udførelsen af Alt, som er ædelt og godt, at være modige til at forkynde og forsvare Sandheden. Thi Sandheden vil blive opretholdt. Det kan undertiden synes, som om den skulde overvindes af Menneskenes Spidsfindigheder, men Gud er dens Ophav, og saa sandt som han vil bestaa, vil Alt, der har sit Udspring fra ham, vedvare og bestaa baade i Tid og Evighed. Der paahviler dette Folk den Pligt at raabe Omvendelse til denne Slægt og at lære dem at tro paa Gud; at der er en Tilværelse efter dette Liv; at ikke som Træet falder, saa skal det ligge; at ikke, som vore Legemer nedlægges i Graven, de skulle for evigt blive liggende; men, at alle Mennesker skulle erfare, at der vil komme en Tid, da Aanden atter skal forenes med Legemet, og saaledes skulle de staa frem for Gud og nødes til at aflægge Regnskab for deres Gjerninger i Kjødet. Denne Tro, som vi ønske, at Menneskene skulle annamme,

er den Tro, der bevirker, at Mirakler udføres — der har Kraft til at opreise de Døde, Kraft til at samtale med Gud og til at modtage hans Aand i den Grad, at Mænd og Kvinder kunne profetere. Dette er den Tro, som vi ønske at indplante i Menneskenes Hjerter.

Dernæst ønske vi, at de maa blive fyldte med Omvendelsens Aand, som kommer efter Troen, og som er en naturlig Følge af en oprigtig Tro paa Gud; thi hvis Menneskene have Tro paa Faderen og Sønnen, da er det naturligt, at de ville beflitte sig paa at blive skikkede til at komme i saadanne hellige Væsners Nærværelse, og de ville med Bedrøvelse se tilbage paa deres forbigangne Liv — en Bedrøvelse, der vil tilskynde dem til at være mere retfærdige, gudfrygtige og oprigtige i Fremtiden. Da kommer Omvendelse fra Synd i deres Tanker; ikke en Omvendelse som den, Morderen er i Besiddelse af; ikke en saadan, som Menneskene føle, naar de kaldes til at gjøre Regnskab her i Kjødet for begaaede Forbrydelser, og som, naar de have udstaaet Straffen, lader dem henfalde til de samme Synder og kun hindrer dem i at synde, naar der ikke gives dem Anledning dertil; men en Omvendelse, der tilskynder Menneskene at gjøre Oprejsning, saa meget som det er dem muligt at gjøre, for de Synder, de have begaaet, og at betale firdobbelt, om det forlanges, for at erholde Forladelse for deres begangne Forseelser; en Omvendelse, som altid vil minde os om Syndernes Omfang og vor egen Skrøbelighed, og som vil fylde os med et Ønske om at undgaa Synden og ikke at give efter for vore forrige Svagheder. Dette er den Omvendelse, der bevirker Menneskenes Frelse og gjør dem skikkede til at modtage hvilken som helst Ordinanse, hvor ydmygende den end kan synes at være.

Da ville de gaa ned i Daabens Vande og gjøre hvad som helst for at erholde Syndernes Forladelse. De ville blive begravede i Vandet, lige som Kristus blev, og opstaa af den vaade Grav som nyfødte Mennesker, aflægge den gamle Adam, deres gamle, syndige Vaner og gaa fremad med den Beslutning, at de herefter i deres Liv efter bedste Evne ville følge det Eksempel, som Kristus viste dem.

Derefter ere de skikkede til at modtage Bekræftelsen af den Helligaand, med alle dens Gaver, Kræfter og Velsignelser gjennem Mænds Administration, der besidde Fuldmagt til at handle i Jesu Kristi Navn. Denne Fuldmagt er den samme, som Jesus beseglede paa sine Disciple i gamle Dage, og som gjorde dem til saadanne kraftige Mænd midt i en vantro Verden. Den gav dem Mod til at udholde Pinsler og Lidelser paa Legemet, til at ofre deres Liv og endda prise Guds Navn. Den gav dem Kraft til at modstaa enhver Fristelse og til at gjennemgaa enhver Prøve og dog holde fast ved den Tro, som Gud havde givet dem — den Tro, som gjennem Prøver bringer Frelse og Velsignelse. Det er denne Aand og denne Tro, som har samlet dette Folk sammen fra alle Jordens Nationer, og som sætter det i Stand til at bære Vidnesbyrd om Guds Søns Evangeliums Gjenoprettelse og at erklære med høj Røst, at Herren atter har talet fra Himmelen, aabenbaret sit Evangelium, kaldt sine Tjenere til at gaa ud i Verden og for sidste Gang lære dem Saliggjørelsens Plan, saa at alle Folk, førend Enden kommer, kunne faa Lejlighed til at høre Sandheden blive forkyndt og til at annamme eller forkaste den, eftersom de finde for godt. Det er

denne Aand, der modtages ved Haandspaalæggelse, som giver vore Ældster Styrke til at gaa til Jordens Nationer for at prædike Evangeliet, udholde alle Slags Gjenvordigheder, Lidelser og Forfølgelser, ja endog Døden for at bære Vidnesbyrd om den Sandhed, som Herren har gjenskjænket Jorden. Og dette er den Aand, enhver Mand og Kvinde vil modtage, som annammer den Herres Jesu Kristi Evangelium.

„Men", vil Nogen sige, „hvorledes kunne I vente, at Mænd og Kvinder ville antage disse Lærdomme? Vi have Eders Vidnesbyrd; men hvad andet Bevis have I for, at dette er Sandheden?" Vi ville blot sige til Eder: Prøver det Samme, som Frelseren forlangte af sine Disciple og Folket i hans Tid, da han sagde: „Min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte. Dersom Nogen vil gjøre hans Vilje, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv." Vi sige til Folket i Verden i vore Dage: „Tager ikke vort Vidnesbyrd alene for Godt. I have lyttet til de Ord, som Ældsterne have talet; I have seet deres Iver og Nidkjærhed i at besøge Jordens Nationer; I have hørt om Sandhedens Gjenbringelse; nuvel, lad være at høre paa, hvad de sige, men gaa lige til Herren. Søger ham i Bøn, øver Tro paa ham, og han vil give Eder en Overbevisning for Eder selv, enten denne Lære er hans, eller den er af Mennesker. I behøve ikke at antage noget Menneskes Vidnesbyrd angaaende denne Religion. I behøve ikke at blive døbte, førend I selv ere overbeviste formedelst den Helligaands Paavirkning — den Aand, som Gud alene kan meddele, og som Mennesker ikke kunne give, uden for saa vidt de ere Redskaber i Guds Haand i at udøve den Myndighed, som han har gjenskjænket til Jorden. I kunne finde den Almægtige i Eders Lønkammer. Han er ikke en Gud, som er langt borte; ikke En, hvis Øren ere tilstoppede, eller hvis Arm unddrages fra sine Børn; men han er en Gud, der overskuer selv den Ringeste af sine levende Skabninger af hvadsomhelst Race eller Hudfarve, og hvis Kjærlighed er udstrakt mod hele Menneskeslægten. Til ham skulle I ty hen for at erholde et Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk, som Herren har oprettet. Og hvis I ville gjøre dette i Ydmyghed og i Tro, da tvivle vi ikke paa Udfaldet af Eders Bønner; thi Gud vil bønhøre og besvare enhver Sjæl."

Jeg er bekjendt med de Fordomme, som have eksisteret, og som vedblivende eksistere i denne Tid mod denne Kirke; men det er kun en Gjentagelse af de Fordomme, der eksisterede i Jesu Kristi Dage og naarsomhelst Guds Kirke har været paa Jorden. Menneskene maa alligevel blive saa ydmyge, at de ere villige til at døje Forfølgelse for Kristi Navns Skyld; og hvis de ikke kunne bestaa gjennem alle Livets Prøver, da ere de uværdige til at kaldes den sagtmodige og ydmyge Jesu Kristi Efterfølgere.

Nu, ved at gaa videre finde vi, at dette samme Evangelium vil endnu blive prædiket, og det prædikes nu for Aanderne paa den anden Side af Sløret — Aanderne af Mænd og Kvinder, der døde i de svundne Tidsaldre. Kan det betragtes som en sværmerisk Ide, at disse Væsner, som eksistere i Dag lige saa meget som de nogensinde gjorde, skjøndt i en forskjellig Tilværelse, skulle have Evangeliet prædiket for dem? Jeg ved, at det er en ny Lære for Verden; den var endnu nyere, da Profeten Joseph Smith, formedelst Guds Inspiration, først fremsatte den. Paa den Tid var det en ny Ting at prædike Evan-

geliets første Principer, hvilke nu finde mange Forsvarere blandt de forskjellige Sekter og Partier, og denne Lære, med Hensyn til de Døde, var ogsaa ny. Sandt nok, den eksisterede, men i en uforstaaelig Tilstand. Mange Folk have paa en eller anden Maade haft en vis Tro paa denne Lære. Dette vises i den Skik, som de Katholske i umindelige Tider have brugt ved at holde Messer for de Døde, idet de troede, at et ubeskriveligt Arbejde for de hedengangne Mænds og Kvinders Aander kunde udføres, formedelst deres Bønner. Paa mine Rejser i Europa fandt jeg i et Distrikt i Schweitz et Sted, der saa at sige er næsten isoleret fra Civilisationen, at denne Ide var fremherskende i en meget stor Udstrækning, og som blev opklaret ved en vis Lejlighed af en Familje, der senere forenede sig med Kirken.

Det hændte sig, at en Mand døde, der var anset som en vantro Person, og hvem Præsten havde paavirket i mange Aar forend hans Død. Han efterlod sig en Enke med flere voksne Døtre, samt nogle Penge, og saasnart Manden var død og begraven, kom Præsten for at besøge denne Familje. Han fortalte Enken, der var en from Katholik, at han den foregaaende Nat havde haft et Besøg af hendes afdøde Mands Aand. Han havde set ham i sorte Klæder, hans Udseende var meget modfaldent paa Grund af hans elendige Tilstand, og, sagde han: „Deres Mand bad mig om at gaa til Dem og bede Dem, om De vilde betale mig Penge for at holde Messe for hans Sjæl." Den bedrøvede Enke antog Præstens Fremstilling og gav af sine Midler, saa at hendes Mand kunde blive frelst, som hun troede, fra den store Elendighed, som han befandt sig i formedelst hans Vantro, medens han levede i Kjødet. To Uger efter kom Præsten tilbage og sagde, han havde atter samtalet med hendes Mand. Han sagde, at hans Ansigt var blevet noget lysere, og at det halve af hans Legeme var hvidt og den anden Halvdel sort; at han var blot halv frelst, men ved at betale nogle flere Penge kunde han blive fuldkommen frelst. Derpaa gav hun ham flere Penge. Den tredje Gang kom han med den samme Undskyldning og afpressede Enken flere af hendes Midler. Hans fjerde Opfordring ærgrede Damen i den Grad, at hun sagde, at hendes Mand maatte lide, hvis flere Penge vare nødvendige for hans Frelse. Dette er naturligvis et overordentligt Tilfælde, og jeg tror, at kun faa saadanne Tildragelser kunne finde Sted i Verden. Men dette er jeg kommen til personlig Kundskab om.

(Fortsættes.)

Tankesprog. Vore store Tanker, vor dybeste Kjærlighed og vort Livs Sandhed forlade os aldrig.

— Anvend ikke Tid paa at berømme en dygtig Mands Egenskaber, men søg hellere at faa dem.

— Hjertesorg krænker, men et venligt Ord glæder.

— Jeg har ofte undret mig over, hvorledes det gaar til, at Alle elske sig selv højst og dog sætte de mere Pris paa deres Nabos Mening om dem selv end paa deres egen.

— Hvad Andre tro om os er af mindre Vigtighed, end hvad de burde tro om os.

Den 15de Marts 1895.

Fra Mørket til Lyset.

Det er næsten en almindelig Erfaring hos dem, der ere opdragne blandt Verdens Folk, at saasnart de ere blevne Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, have de mødt deres Venners og Slægtninges Modstand; hvor god deres Karakter end har været forud, saa taber den sig tilsyneladende, naar de forene sig med Jesu Kristi Kirke. Løgnagtige Angreb blive rettede mod dem uden Skaansel; og dog have de ikke gjort Andet, end hvad de troede var ret, og have ikke forurettet Nogen. De undres over, hvorfor de ere udsatte for deres Medmenneskers Haan og Bespottelse, thi de ere fuldt forvissede om, at de ere uskyldige baade i Tanker, Ord og Gjerninger. Idet de fryde sig i denne Lyksalighed, som de netop ere blevne meddelagtige i, haste de undertiden med at meddele det til deres Forældre, Søskende eller Venner uden at ane Andet, end at disse ogsaa ville annamme Evangeliet, saasnart som det tydeligt fremlægges for dem. Men i denne Forventning ere de blevne højligen skuffede, thi i Stedet for, at den evige Sandheds Budskab skulde modtages med Glæde, er det blevet forkastet paa en spottende Maade, og de ere blevne beskyldte for at have begaaet allehaande Ondt. Da disse ydmyge Kristi Efterfølgere læste Skriften, førend de modtoge den Helligaands Lys, forstode de ikke dens Mening; men senere syntes den for dem som en uforseglet Bog. Skriftsteder, der tilforn havde forekommet dem meningsløse, udfoldedes nu for dem i deres Skjønhed og Ligefremhed. Paa Grund af denne Forskjellighed i at opfatte Skriftens Mening vide de, at en stor Forandring har fundet Sted med dem. De lære tilfulde at forstaa dette, naar de komme i Samtale med dem, som de altid ansaa for deres Lige i at søge efter Sandheden; thi de forstaa da, at disse ikke kunne fatte, hvor simple og ligefremme Evangeliets Principer ere. Senere Erfaring i Kirken opklarer for dem, at denne Forandring fandt Sted ved, at den Helligaand kom over dem i Følge det givne Løfte.

Den Helligaand er væsenlig Lysets og Sandhedens Aand. Frelseren lovede sine Disciple, at efter hans Bortgang skulde Trøsteren komme over dem. Dette Løfte blev fuldbyrdet, og Guds Aands Kraft blev tilkjendegivet gjennem deres Gjerninger paa forskjellige Maader. De ønskede, at deres Medmennesker skulde erholde de samme Velsignelser, som de havde modtaget, og for at de kunde faa Lejlighed dertil, vare de villige til at gjennemgaa Besværligheder, ja endog Forfølgelser. De vandrede i Lyset.

De Gjerninger, der udførtes af dem, som ikke vare i Besiddelse af den Helligaand, vare modsat dem, der udførtes af Jesu Kristi Efterfølgere. Dette var Tilfældet i Frelserens Dage og vedblev, efter at han opfor til Himmelen. Opvækkelsen fra de Døde af Enkens Søn, Jairus' Datter og Lazarus var ledsaget af Modsigelse og Indvendinger mod ham, som havde Magt til at udføre disse mægtige Mirakler. Hans Modstandere havde ikke Lyset skinnende i deres Hjerter; ejheller

ønskede de, at det skulde skinne deri; da han betragtede dem, sagde han, at de elskede mere Mørket end Lyset, fordi deres Gjerninger vare onde. I disse Ord ligger Hemmeligheden til megen af den Modstand, der nu rettes mod Guds Værk. En Person, der begaar en Forbrydelse, foretrækker altid at udøve den om Natten; saa længe han er indhyllet i Mørke, er han mindre udsat for at blive opdaget. Vedvarende Dagslys vilde indskrænke eller forhindre mange Forbrydelsers Udførelse, fordi Folk ere bange for at udføre dem i Lyset. Vilde ikke Evangeliets Lys, naar det bestandig skinnede i Menneskenes Hjerter, udføre det Samme i aandelig Henseende, som et vedvarende Solskin vilde gjøre i verdslig Henseende?

Mange Folk ere henfaldne til Vaner, som Evangeligts Aand fordømmer. Hvis de kunde modtage den Helligaand og alligevel vedblive i deres Synder, da vilde det gjøre dem i højeste Grad utilpas, fordi deres onde Gjerninger stadig vilde fremholdes for dem; de maatte absolut forbedre sig, thi ellers vilde de ikke erholde Fred i deres Hjerter. Det Lys, som skinnede paa dem, vilde aabenbare deres Ugudelighed i hele dens Grimhed, hvilket er Noget, disse Folk ikke kunne udholde, og derfor udelukke de Lyset og forsøge at skjule deres mørke Handlinger for blot at gjentage dem, naar en gunstig Lejlighed tilbyder sig.

Selv disse kunne erholde Lyset, hvis de i Oprigtighed ønske det af ganske Hjerte. O, hvilken Forandring der finder Sted i deres Liv, naar de annamme den Helligaand! I Stedet for at nære Frygt for, at deres onde Gjerninger skulle opdages, forsage de dem, og derfor have de Intet at være bange for. De tragte ikke efter at forenes med de Ugudelige, men undgaa heller at have Omgang med dem. Det Gode forekommer dem skjønnere, end det gjorde før; der er en ubeskrivelig Følelse , som gjennemkrydser deres ganske Natur, hvilket bevirker, at det er behageligt at være i deres Selskab. Denne Forandring til det Bedre tilvejebringes ved Lydighed mod Guds Love. Det er Folgen af Modtagelsen af den Helligaand, hvilket giver Menneskene en Længsel i Hjertet efter at gjøre Godt og bortdriver onde Tilbøjeligheder derfra. Den kan kun erholdes formedelst retfærdige Principer, og den kan kun beholdes ved en stadig Bestræbelse efter at tænke Godt, tale Godt, handle Godt og være god. De, som have den, vide, at de ere i Besiddelse af en Kraft, der er i Forhold til deres Tro; de, som ikke have den, have ikke mere Begreb om dens Kraft, end en blind Mand har om Lyset. — »Mill. Star.«

Ankomst af Missionærer.

Følgende Missionærer fra Zion ankom via Liverpool til Kjøbenhavn den 7de Marts: Peter Anderson, Hyrum D. Jensen og Carl Johan Renstrøm fra Ogden City, Theodor Tobiason fra Salt Lake City, C. P. Hansen fra Ephraim, Lorenzo O. Skanchy fra Logan, Utah, og Abel Ericksen fra Albion, Idaho.

Vi byde disse vore Brodre hjertelig velkomne til Skandinavien og ønske, at Herrens Velsignelse maa følge dem i Udbredelsen af Sandhedens Lys blandt vore Medmennesker.

Afløsning.

Ældste P. O. Hansen løses paa eget Forlangende fra at arbejde i Kristiania Konference for at rejse hjem til Zion.

Beskikkelse.

Ældsterne Peter Andersen, Hyrum D. Jensen og Lorenzo O. Skanchy beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Ældsterne Theodor Tobiason og Abel Ericksen beskikkes til at arbejde i Gøteborg Konference.

Ældste Carl Johan Renstrøm beskikkes til at arbejde i Stockholm Konference.

Ældste C. P. Hansen beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference.

Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Abraham J. Hansen løses fra at arbejde i Kristiania Konference og beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavn Konference.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Hvad er Sandhed?

Den almindelige og mest antagelige Forklaring over Ordet Religion er Tro paa Guds Væsen og hans Fuldkommenhed, paa hans Viljes Tilkjendegivelse til Menneskene og deres Skyldighed til at holde hans Bud. Den indeholder derfor Theologi, der indbefatter et System af Principer og Love til hans Børns Vejledning.

Nedskriveren af disse Linier agter ikke at indvikle sig i de forskjellige Religionssystemer eller at henvise til Historien, for at Læseren kan betragte de mørke Handlinger, der ere udførte under Religionens Kaabe, men han vil forsøge paa at styrke og bekræfte den Tro, som allerede er indpræntet i de andægtige Troendes Hjerter.

De Lærdomme, som Herren har givet os, og de Principer, som han har aabenbaret til Menneskene, ere fulde af den faderlige, kjærlige Karakteristik, der paa en saa behagelig Maade tilkjendegives gjennem en kjærlig Fader mod sine Børn, og dog er ethvert Ord, der henhører til Saliggjørelsens Lov, ledsaget af Myndighed.

Religion eller Livsens Evangelium behøver ikke de forskjellige Reformer, der have fundet Sted i de forbigangne Tider, som Bevis for dens Guddommelighed; ejheller er det magtpaaliggende, at en Person, der studerer Religion i vor Tid, maa bryde sin Hjerne og spilde sin Tid for at granske de forskjellige Omskiftelser, som Verdens Re-

ligioner have gjennemgaaet i de hensvundne Aar; thi Livet er for kort og af altfor stor Betydning for Individet. Verdens Historie eller, i almindelig Forstand, Nationers Opkomst og Fald tilligemed deres Love kunne med Fordel overvejes.

Lad den, der studerer Religionen eller Evangeliet, begynde fra det rette Udgangspunkt, og formedelst Kundskabens Nøgle ville da alle Principer, der henhøre til Filosofi og Religion, opklares for ham, og Intelligensen vil strømme ud som Vandet fra en levende Kilde. Mennesket burde have et sandt og rigtigt Begreb om Gud, og alle dets dunkle Opfattelser og gamle Theorier angaaende Theologi vilde da falde bort lig Filspaanerne fra det bearbejdede Metal. Lær Menneskene Sandheden, og de ville med større Lethed og mere Tilfredshed lære at kjende Gud. Den Tid er forbi, da Religionen maa paatvinges Menneskene, hvilket forhen plejede at være Tilfældet. I de mindeværdige Perioder, da den mest oprørske Enthusiasme raadede, og da Rædslerne af den frygtelige Inkvisition sendte Tusinder af Sjæle ind i Evigheden, fremsatte en romersk Landshøvding følgende indstændige Spørgsmaal: „Hvad er Sandhed?" Det samme Spørgsmaal er mange Gange siden blevet fremstillet af meget lærde Mænd, men indtil Himlene aabnedes og en Følgerække af Aabenbaringer og Kommunikationer modtoges af Menneskene fra Sandhedens Ophav, forblev det ubesvaret. Ved at betragte de Lærdes Mening, som den er nedskrevet gjennem den „mørke Tidsalder", vil man kunne fatte Omfanget af deres Lærdom.

Anaxagoras siger: „Intet kan læres, Intet er bestemt, Forstanden er begrænset, Aandsevnerne ere svage, Livet er kort." Xenophanes erklærer, „at det er umuligt for os at være paa det Rene med Noget, selv naar vi tale Sandhed." Parmenides sagde, „at Menneskets Konstitution i sig selv forbyder ham at komme i Besiddelse af den virkelige Sandhed." Empedocles paastaar, „at alle filosofiske og religiøse Systemer maa være upaalidelige, fordi vi intet Kjendetegn have, hvormed de kunne bevises." Democritus gjør Fordring paa, „at selv de Ting, som ere sande, kunne ikke give os en bestemt Vished; selv om vi have Sandheden paa vor Side, kunne vi ikke være forvissede derom." Pyrrho erklærer i sin Sjæleangst, at „vi paastaa Intet, nej, ikke en Gang, at vi paastaa Intet." Epicurus lærte sine Elever, at „Sandheden kan aldrig afgjøres ved Fornuften." Arcesilaus tilstod, at han vidste eller kjendte Intet, end ikke sin egen Uvidenhed".

De græske Filosofer kom til den Slutning, „at med Sandsernes Bevisgrunde for Øje kunne vi ikke stille mellem Sandhed og Usandhed." Menneskene betragte med Forbauselse den elendige Uvidenhed, der herskede i de Tider, men hvad kunde der siges, naar man sammenligner denne med Nutidens Trosbekjendelser, der paastaa, at der er „kun een sand og levende Gud foruden Legemsdele eller aandelige Lidenskaber?" Denne fejlagtige Anskuelse er den eneste Sammenligning, som vi ønske at jævnføre mellem For- og Nutidens Troesbekjendelser.

O sig, hvad er Sandhed?
Den ædleste Skat,
Der ej kjøbes for Rigdom og Guld.

* * *

Den findes i Havet,
Paa Bjerg og i By,
Den straaler fra Stjernernes Hære i Sky —
Enhver den som Bytte kan faa.

„Sandheden er Kundskab om Tingene, som de ere, som de vare, og som de

skulle blive. . . . Al Sandhed er uafhængig i den Virkekreds, hvori Gud har sat den til at handle selv, som al Kundskab, ellers er der ingen Tilværelse. . . . Guds Herlighed er Kundskab, eller med andre Ord: Lys og Sandhed; Lys og Sandhed afstaar fra det Onde." (Pagtens Bog 83, 4—6.) Kristus, der var Sandhedens udtrykte Billede, modtog Sandhedens Fylde. Nuvel, Mennesket var ogsaa i Begyndelsen hos Gud. Intelligensen eller Sandhedens Lys blev ikke dannet eller skabt, ejheller kan den skabes. Dette store Princip opretter et Slægtskab mellem Gud og Mennesket. Grundstofferne, hvoraf det blev dannet, ere evige. Aanden er ogsaa evig, og naar Aand og Legeme blive uadskillelig forenede, da tilvejebringes en Fuldkommenhed. Intelligens søger Intelligens, Visdom annammer Visdom, Sandhed omfatter Sandhed, Dyd elsker Dyd, og Lyset søger Lys. „Lader Eders Øjne ene være henvendte paa at søge Guds Ære."

Der er et Princip af Sandhed og Filosofi i denne Herrens Befaling. Øjet kan med Rette kaldes et optisk Instrument, der fører mikrografiske Billeder gjennem Nethinden til Hjernen. Denne Fotografi-Proces har i Virkeligheden været anvendt som et Middel for at opdage Mord, naar andre Opdagelsesmidler vare utilstrækkelige. Netop fornylig blev en Mand arresteret for at have myrdet en Person, paa hvis Hjerne man ved Hjælp af et kraftigt Mikroskop kunde se hans udtrykte Billede.

De Hellige kunne forstaa, af hvilken Vigtighed og Værdi disse Ord, efterfulgt i Retfærdighed, ere til dem: „Lader Eders Øjne ene være henvendte paa at søge Guds Ære."

Aldrig tilbødes der de Unge, i nogen Tidsalder, eller under hvilkesomhelst sociale Forhold, en bedre Lejlighed til at uddannes i Videnskab, Kunst, Religion og Forædling, end der gjøres i vor Tid og det endog i Guds Kirke. Hvis maaske en Copernicus, en Galileo eller en Bruno skulde fremstaa for at udfolde Videnskaben i vore Dage, da vilde han ikke blive underkastet Inkvisitionens Pinsler. Den Religion, som er bygget paa Sandheden, kommer fra en sand Gud; den omfatter Theologi, Astronomi, Mathematik, Geologi og i Virkeligheder den Kunst og de rene Videnskaber, der henhøre til Himmelen og Jorden, og de ere til Menneskenes Nytte. Gud ønsker, at Menneskene skulle blive bekjendte dermed, thi om een Person formedelst Lydighed og Flid erhverver sig mere Kundskab eller Intelligens i dette Liv end en anden, da vil han i denne Henseende have Fortrinet i den næste Verden. Naar vi erholde nogen Velsignelse fra Gud, da er det ved at vise Lydighed til den Lov, hvorved den er udtalt. Vilde Lydighed til en Gud foruden Legeme, Dele eller aandelige Lidenskaber, sikre den mest gudhengivne Kristen, der nogensinde levede, et Legeme i Opstandelsen? Hvis de Kristne vilde ophøre med at se op til en Gud, der er udenfor Tid eller Rum, da vilde de ikke finde det saa meget vanskeligt at „kjende den eneste sande Gud og den, han udsendte, Jesus Kristus," hvilket er det evige Liv, thi Gud er ikke saa megen langt borte.

Det er paa høj Tid, at Verden burde være villig til at antage Gud, som han er, og som han er bleven beskreven af Profeten Joseph Smith, der saa ham og hans Søn paa en Gang, og derfor kunde han ikke tage Fejl af de to Personer, hvilke oprettede Nedstammelses- og Formerelsesloven, den Forbindelse, som Kristus paastod at

staa i til sin Gud og Fader, medens han var her paa Jorden. Profeten sagde: „Faderen har et Legeme af Kjød og Ben, følbart som et Menneskes; ligesaa har Sønnen; men den Helligaand har ikke et Legeme af Kjød og Ben, men er en Personlighed bestaaende af Aand.“ (Pagtens Bog eng. Udg. 130, 22.) — H. — Utah Enquirer.

Var Joseph Smith en Profet?

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 175.)

Protestanter af alle Grader og Trosbekjendelser indrømme gjerne de katholske eller pavelige Udskejelser og Misbrug og begrunde netop derpaa deres egen Ret til at indrette sig efter deres egen Mening og Opfattelse af Bibelens Ord uden at tænke paa, at Bogstaven ihjelslaar, naar Aanden, som er Livet og Kraften i Evangeliet, ikke er tilstede. Det efterladte skrevne Ord i Bibelens Bøger tjener vistnok „til Oplysning, Trøst og Lærdom,“ men der maa mere til end blot dette for at opnaa Frelse i Guds Rige.

Tro og Omvendelse alene hos en Person, vil ikke indlade en saadan i Guds Rige; thi uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme deri. (Joh. 3, 5.) Der maa Nogen udføre Indlemmelses-Ordinansen — Daab eller Fødsel af Vand — med den Person, som allerede ved Ordets Forkyndelse er bleven overbevist og tror, samt har omvendt sig fra sine forrige Synder, og derfor kunne disse to førstnævnte vigtige Principer alene ikke frelse Nogen, men kun berede en Person til Indlemmelsen i Guds Rige ved Daab. Det er næppe nødvendigt at dvæle længe ved den her paapegede Afvigelse og dens Følger, kun ville vi lade Apostelen Johannes afgive sin Kjendelse angaaende Afvigelser fra Kristi Lærdom, og saa lade Læseren drage sine egne Slutninger:

„Hver den, som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdom, har ikke Gud. Hvo, som bliver i Kristi Lærdom, han har baade Faderen og Sønnen.“ (2 Joh. 9.)

At de ydre Ordinanser ere blevne forandrede i høj Grad fra deres oprindelige Form, ere næsten alle Kristne enige om at erkjende, undtagen de forskjellige baptistiske Sekter, der bruge Neddyppelse i Vandet ved deres Daab, men, skjønt dette alene vilde være nok til at ugyldiggjøre Handlingen og derved gjøre den uden Betydning og Kraft, idet „hver den, som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdom, har ikke Gud,“ saa er der dog flere endnu mere vigtige Omstændigheder at tage under Overvejelse, førend man tør føle sig tryg for, at man ikke er bleven bedragen, Ens Tro bygget paa falske Grundsætninger, og Haabet om Frelse i Guds Rige er saaledes uden nogen sikker Grund at hvile paa.

Daaben, for Eksempel, var til Syndsforladelse og ikke Nadveren eller Alterens Sakramente, som det nu praktiseres i de katholske og protestantiske Kirkesamfund. Omvendelse og Tro skulde være forudgaaende Betingelser for at være berettiget til Daab til

Syndsforladelse. (Ap. Gj. 2, 38—41. Matt. 3, 8. Mark. 1, 5. Luk. 3, 7. 8.) Dette sker følgeligvis ikke med de smaa Børn, naar de bestænkes eller kristnes efter den katholske Form istedet for at døbes.

Men naar man betænker, at selv under denne afvegne Skik, der ikke har nogen Lighed med den Maade eller Hensigt og Betydning, som var gjældende i den første kristne Tidsalder og indført af Frelseren selv, praktiseret af hans Apostle og andre trofaste Tjenere, og for hvilke Tusinder led Martyrdøden under de romerske Kejseres grusomme Forfølgelse — naar man betænker, at der under saadanne ugyldige, meningsløse Ceremoniers Udførelse benyttes Guddommens Navn som betegnende, at det sker med Faderens, Sønnens og den Helligaands Samtykke, og vil være anerkjendt i Himlen som gyldigt og i Overensstemmelse med den Højestes Vilje og Befaling, saa grændser det til den højeste Grad af Formastelse mod Gud og et skrækkeligt Bedrag imod den oprigtige, men uvidende Mængde, som derved bringes til at tro, at de ere gjorte arveberettigede til Himlens Velsignelser i Lighed med de første Kristne, der, under guddommelig Myndighed bleve indlemmede i Kristi Kirke formedelst deres Tro, Omvendelse og frivilligt udviste Lydighed.

Dersom det ikke var, at saadanne Mennesker kunde fremføre som Undskyldning paa Dommens Dag, at de ikke vidste bedre, eller at særegne Omstændigheder havde bragt dem i den saakaldte gejstlige Stilling, som de indtoge her i Livet, saa maatte deres Ansvarlighed være forfærdelig og deres endelige Dom skrækkelig at tænke paa. Men selv deres gode Vilje og Hensigter, deres Opofrelser og Savn, deres Lidelser for at fremme deres ubibelske Kristendom blandt Hedningerne, vilde ikke gjøre deres urigtige Læresætninger, sande Grundsætninger eller deres ceremonielle Handlinger, som Daab eller Bestænkelse i Guddommens Navn, gyldige i Guds Øjne, naar de ikke havde den rette Myndighed, den rette Lære og forvaltede de evangeliske Ordinanser paa den rette Maade.

Frelseren siger om Saadanne:

„Ikke Enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gjør min Faders Vilje, som er i Himlene. Mange skulle sige til mig paa hin Dag: (Dommens Dag) Herre, Herre! Have vi ikke propheteret ved Dit Navn? Og have vi ikke uddrevet Djævle ved Dit Navn? Og have vi ikke gjort mange kraftige Gjerninger ved Dit Navn? — Og da vil jeg bekjende for dem: jeg kjendte Eder aldrig! Viger bort fra mig, I, som beflitte Eder paa Uret! Derfor, hver den, som hører disse mine Ord og gjør derefter, den vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus paa en Klippe." (Matt. 7. 21—24.) Læs hele Kapitlet til Ende. Dette viser Frelserens Anskuelse om dette vigtige Emne.

Det var ikke blot Mundkristendom, der vilde gjælde for ham, men Lydighed mod hans Faders Befalinger, som han forkyndte dem. Imod Nutidens eksisterende religiøse Sjælebedrageri løftede Joseph Smith derfor sin reformatoriske Røst, ligesom Martin Luther, Calvin, John Wesley, Knox og Andre havde gjort imod de andre papistiske Udskejelser, som de fandt i deres Tid, men med den betydningsfulde Forskjel, at han erklærede, at Herren havde kaldet ham dertil ved direkte Aabenbaring fra Himmelen og Engles Betjening og bemyndiget ham til at gjenoprette Kristi Kirke med alle dens Principer og Or-

dinanser, medens de omtalte Reformatorer kun handlede efter deres bedste Overbevisning og Opfattelse af de hellige Skrifter, som de havde Adgang til, og som indeholdes i Bibelen. Vi mene ikke derved at nedsætte eller undervurdere disse Mænds Gjerninger og Bestræbelser for at gjenindføre den sande Kristendom, ejheller regne vi dem blandt de, om hvilke Frelseren udtaler sig saa strængt i det foranførte Skriftsted; thi de beflittede sig ikke paa Uret i den Betydning, som Ordene indeholde, men vi sige ikke destomindre, at de ingen Myndighed havde, som Herrens Tjenere, skjønt de vare Redskaber i Forsynets Haand til at udføre, hvad de gjorde, som en Forberedelse til det store Værk, som Gud vilde udføre senere ved at oprejse en Profet i de sidste Dage. Disse djærve Mænd erkjendte selv, at Oldtidens Profeter og Apostle vare dem overlegne og den eneste Autoritet, som de forsøgte at rette dem efter i deres Bestræbelser for at reformere Kristendommen, og de hellige Skrifter som disse, af Gud kaldede og inspirerede Mænd havde efterladt sig, og som havde naaet ned til vor Tid, den Rettesnor som de fulgte; men de gjorde ingen Paastand paa, at Gud havde aabenbaret dem Noget eller kaldet dem, saaledes som han kaldte sine Tjenere i gamle Dage, og følgelig maa al deres formodede præstelige Myndighed være erholdt gjennem den samme frafaldne Kirke, som de bekæmpede, eller ogsaa maa de have tiltaget sig selv den Ret, at handle i Guds Navn, hvorved de i begge Tilfælde befindes at være uberettigede og deres Administration ugyldig efter alle fornuftige Grundsætninger; thi, siger Paulus:

„Ingen tager sig selv denne Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom Aaron var. Saaledes har ejheller Kristus tillagt sig selv den Ære at blive Ypperstepræst, men den, som sagde til ham: Du er min Søn, jeg fødte Dig i Dag." (Hebr. 5, 4. 5.)

Heri ligger den store Forskjel mellem en af Gud bemyndiget Herrens Tjener og En, der ikke er saaledes kaldet af ham. Den Førstnævnte repræsenterer Gud, den Anden er ikke berettiget til at gjøre det. Den Ene døber i Treenighedens Navn til Syndsforladelse med Fuldmagt — og den troende og angergivne Synder faar sine Synders Tilgivelse — den Anden, om han end benytter de samme Ord, forretter kun en ugyldig Ceremoni, fordi den rette Myndighed ikke er tilstede. Paa Betingelse af guddommelig Myndighed hviler derfor hele Saliggjørelsens Plan, og selv vor Frelsers Forsoningsoffer var bragt af ham, som den af Faderen beskikkede Ypperstepræst til at gjøre det.

(Fortsættes.)

Dødsfald.

Johanne Sofie Mogensen, født i Høsterkjøb, Frederiksborg Amt, Danmark, den 11te August 1815, afgik ved Døden i Helsingør, Danmark, den 4de Februar 1895. Afdøde annammede Evangeliet den 1ste April 1883 og levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Johan Ludvig Berg, født i Kjøbenhavn den 30te November 1823, afgik ved Døden i Suserup, Danmark, den 25de Januar 1895. Han annammede Evangeliet den 15de Oktober 1893.

Hans Larsen, født 1802 i Ruds-Vedby, Danmark, afgik ved Døden i Kars-holt den 6te Januar 1895. Han annammede Evangeliet sammesteds den 18de Oktober 1888 og døde trofast i Eangeliet.

De Helliges Land.

Der er et Sted, hvortil vor Længsel staar,
Et Sted, hvortil vor Tanke ofte gaar,
Som alle Hellige, der stræbe frem,
Nu kalde deres sande, rette Hjem;
Det er det Land, som Herren har udvalgt,
Hvorom Profeter fordum have talt —
Langt borte i det fjerne, fagre Vest,
Hvor Herren selv vil holde Nadverfest.

Til dette Sted Guds Børn forsamles fro,
Hvor hans Profeter og Apostle bo;
Hvor Templerne sig hæve op mod Sky
Og sees kan ud over Land og By.
Om dette Ørkenland der skrevet staar:
At det skal blomstre som en Rosengaard.
Det hele Land som Arv fik Josephs Sæd,
At eje gjennem Tid og Evighed.

Paa dette Land Profeten modig stod,
For Sandheds Sag han ofrede sit Blod,
Han selv og mange ædle Sjæle led,
Gjensidig trofast de til Døden stred;
Ja til det Land vor Frelser komme skal
Med mange Tusind' af de Frelstes Tal.
Maa vi beredes her og Maalet naa
Og Plads blandt disse frelste Sjæle faa!

Charles J. Jensen.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Peter Sundwall**, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1895.